

CALEA GRIVIȚEI

fragmente

...Așa veni — așa, -nflăcărata
Zi din februarie-a lui treizeci și trei
Pe Grivița sus, unde curge țitei
De se-mbibă-n pământ și-ți mînjește

lopata.

Cu toții, erau gata

Ca unul,

— De grevă :

Pe coastele-pirostrii, fără sevă,
Mai neagră inima decît ceauzul
Fierbea, în flacăra ei, ca-ntr-o rană.
V-duceți aminte...
Cereau ceferiștii dreptate și hrană.
Le luase și bidul de linte !
Dreptatea orbise !

Cereau, ca și tata,
Măcar un bob de lumină fierbinte.
Dar în februarie-al lui 'treizeci și trei
Cei mari au crezut că li se cere
Să mute-Abatorul la Ateliere
Pe Grivița, sus, unde curge țitei...

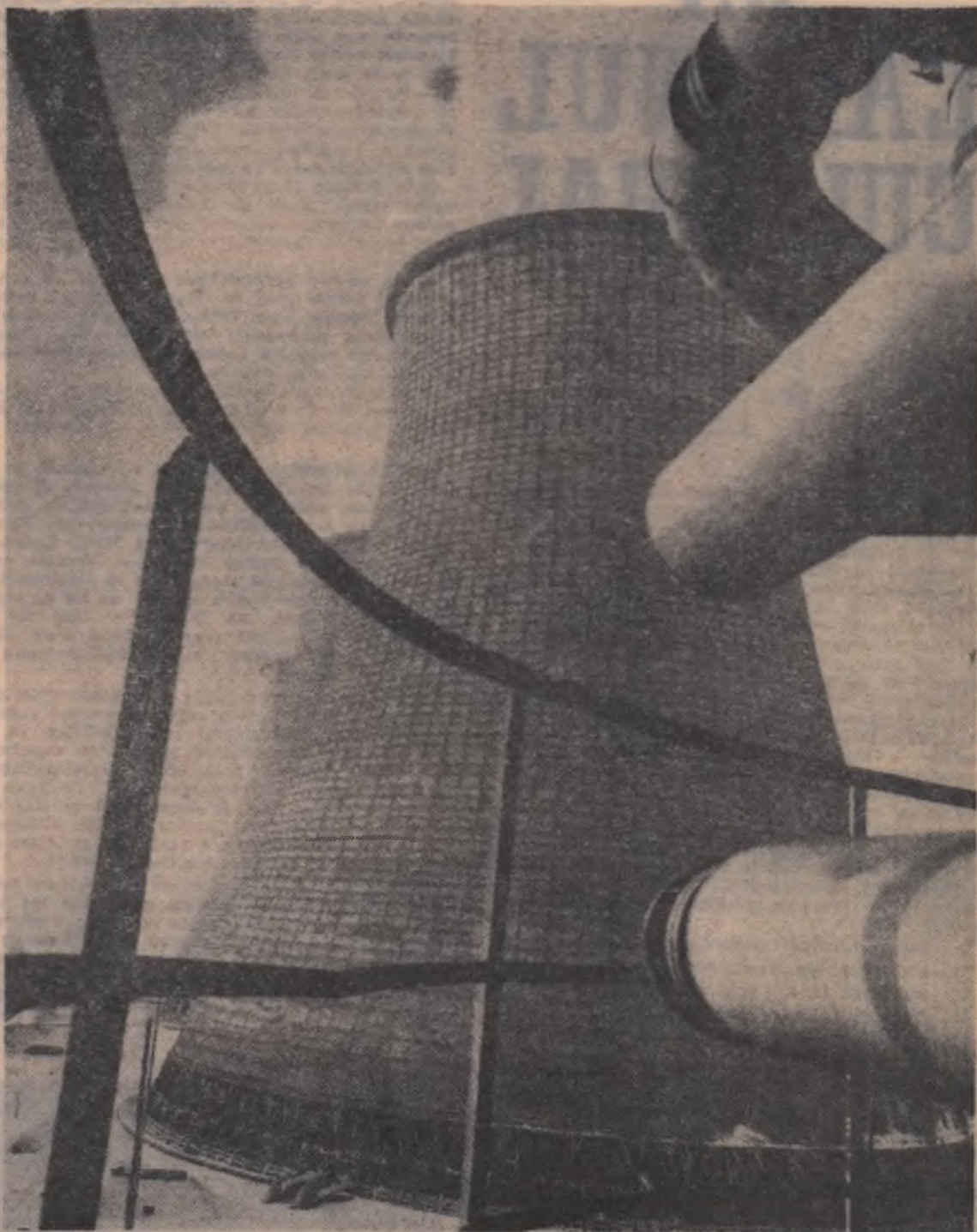
...Așa-n seara de pomină, ultima seară,
Văzură flămînzii și goii spre ei
Mișcînd baionete la armă,
Lucind în poziție mitraliere
Cu reci reflexe de-oțel taciturn
— Și locomotivele toate strigară
În plină alarmă,
Și-n plină alarmă sirena din turn...
Și-ncercuți, în puterea restriștii,
Și dirzi, ceferiștii
Văzură cum monștri greoi, care cască
Din cîmpuri de apă
Sculați să-i zdrobească,
Coloana le-o gîtuie pe drumul nocturn,
Cu solzii le-o-mping înapoi și le-o-nșeapă...

Acoperișul cerului păzit de ucigași
Sună a moarte, a luptă răsună :
Peste țări, peste lume, din oraș în oraș,
Trec pe-aripi de-aluminii Icarii uriași
Și pe-aripile plugului Icarii pâlmași
— Neodihniți, înfruntătorii de furtună —
Scrișnesc de pretutindeni : „răzbună-ne !
Răzbună !...“

De-ale istoriei spinzurători rămași,
Pe frunți victorioase cu jertfele cunună.

CICERONE THEODORESCU

* Turnurile unei cetăți moderne (Combinatul de Ingrădăminte azofoase Tg. Mureș).

CÎNTECELE SOLIȘTILOR AMATORI

Profesor MIHAI POP

Al VIII-lea Concurs al artiștilor amatori pune soliștilor vocali probleme legate de repertoriu și de interpretare ce nu au fost soluționate în concursurile anterioare și de eare, trebuie să mărturisim, nici specialiștii nu s-au ocupat îndeajuns.

Folclorul nostru este deosebit de bogat în cîntece. El oferă și ca repertoriu și ca interpretare posibilități de alegere extraordinare. În colecțiile din trecut și în cele de astăzi, atît sub aspect muzical cît și sub aspect poetic, folclorul nostru numără sute de tipuri de doine și cîntece lirice. Variantele acestor cîntece culesse pînă acum se numără cu zecile de mii și ele nu reprezintă decît o parte a marelui tezaur viu al folclorului nostru. Cercetările au arătat, de asemenea, că în domeniul cîntecului vocal s-au păstrat pînă astăzi specii ce atestă etapele esențiale ale evoluției lui multi seculare și că în folclorul nostru se creează și

astăzi variante ale cîntecelor tradiționale, cîntece noi.

Totuși, de mulți ani soliștii vocali se prezintă la concursuri și la diferitele manifestări ale artiștilor amatori cu un număr mic de cîntece față de varietatea mare a cîntecului nostru liric, cîntece pe care le interpretează în maniera, de cele mai multe ori formală, pe care au încetățenit-o prin radio și concerte unii dintre soliștii populari profesioniști. Nici repertoriul lor și nici interpretarea nu reușesc să emoționeze, să convingă.

Folclorul viu ne oferă fără îndoială foarte largi posibilități de alegere și interpretări autentice. De multe ori însă alegerea nu pare a se fi făcut, iar ca interpretare se caută mai mult efectele senzaționale decît valorile adevărate. Se pare deci că nu se alege ci se ia la întimplare, că gustul celor ce hotărâso asupra felului cum trebuie

să se prezinte soliștii vocali este problematic.

Gustul se formează prin adîncirea cunoașterii, prin contactul permanent cu frumosul, cu valorile autentice ale culturii. În domeniul folclorului el presupune nu numai apropierea empirică de folclorul viu ci și cunoașterea profundă, științifică a creației populare, a adevăratelor ei valori pentru a ajunge la posibilitatea de a selecta, de a alege din ceea ce realitatea folclorică ne oferă, ceea ce este mai frumos.

Folcloriștii au publicat în trecut și publică și astăzi culegeri în care caută să cuprindă tot ce au putut să culegă în anumite locuri. La baza acestor culegeri stă gîndul de a da o imagine integrală a folclorului ca fenomen cultural mai larg. Ei au publicat și publică încă și astăzi pe lingă aceste culegeri larg cuprinzătoare de fapte folclorice sociologic semnificative, antologii în care selectează ceea ce gă-

sesc mai frumos, mai expresiv pentru diferitele categorii ale liricii populare. Rostul acestor antologii este înainte de toate de a sublinia marile frumuseți ale cîntecului nostru popular, de a forma prin ele gustul artistic al celor ce le ascultă sau le citesc. Astfel de antologii ar trebui să fie și programele pe care soliștii vocali le prezintă în cadrul mișcării artistice de amatori. La alcătuirea lor ar trebui să stea aceeași grijă care a stat la alcătuirea celor mai de seamă antologii de cîntece populare pentru că ele sînt chemate să reprezinte în țară și, din ce în ce mai des și peste hotare, frumusețile cîntecului nostru popular.

Sub denumirea generică de cîntec se cuprind, în domeniul liricii populare, doinele ce în Oltenia se cheamă „cîntec lung“, iar în Maramureș „hore lun-

(Continuare în pag. 4-5)

Beția strică omenia

Întrebați cum au început să bea, cei care consumă băuturi alcoolice în cantități mari, sînt cu toții de acord că un adolescent sau un tânăr nu intră într-o bodegă ca să se îmbete de unul singur. El este întotdeauna dus de cineva, de obicei de cineva mai mare ca vîrstă, de unul sau mai mulți „binevoitori”, cu clasicul argument:

— Hai să bei și tu o țuică, doar ești bărbat!

Intr-un fel asemănător se petrec lucrurile cu fumatul. „Binevoitorul” îi pune sub nas adolescentului sau tînărului pachetul cu țigări, îndemnîndu-l: „Ia și tu una, ești bărbat, ce naiba!” Naiv, novicele primește botezul nicotinei. Dar să revenim la băutură.

După prima țuică, băută de obicei într-un local încetșat de fum de țigară și pe stomacul gol (toți sînt așteptați cu prinzul acasă), tînărul dă să plece. Imediat, „binevoitorii” scot din arsenalul de argumente pe cel mai zdrobitor:

— Bine, mă, pleacă! Înseamnă că nu ții la noi!

Tînărul cade în cursă: dacă n-a putut accepta să nu fie bărbat, cum ar accepta să fie dezertor, trădător? Rămîne pe poziție. Cu cheflii. Și culmea, de la a treia sută de grame în sus, acești bețivani lipsiți de voință încep să i se pară oameni tari de virtute, hotărîți, binevoitori, simpatici, bărbați adevărați, de nădejde. Este optica pe care i-o dau aburii băuturii.

Cu a doua ocazie, tînărul va veni ca să demonstreze că nu îi este greață, iar a treia oară va plăti el însuși un rînd, act ce echivalează cu definitivă sa intrare în rîndul bărbaților adevărați și al „binevoitorilor”.

„Mă privește, beau pe banii mei”

Pînă acum doi ani, tînărul I. N., contabil șef al unei cooperative agricole de producție din raionul Medgidia, nu avea năravul băuturii. Era liniștit, cuminte, muncitor, toată lumea îl iubea și îl stima. De la o vreme însă, a început să vină la lucru mahmur, ba chiar în stare de ebrietate. Se împleticea prin curtea cooperativei, cădea, se murdărea.

Numărul și durata bețiilor au sporit treptat: chefuri de o seară, chefuri pînă în zori, chefuri de două, trei zile. Antrenamentul și l-a căpătat mulțumită unor „binevoitori” care, ca în atîtea alte cazuri, au izbutit să facă dintr-un tînăr liniștit un bețiv.

Fie în mod particular, fie în ședințele consiliului de conducere, lui I. N. i s-a atras atenția că a luat-o pe o cale greșită.

— Beau pe banii mei, răspundea. I. N. Nu vă privește dacă mă îmbăt, asta-i o chestiune personală.

Unitatea al cărei contabil șef este I. N. are 70 hectare de vie pe rod. Membrii cooperatori primesc cite 10 litri de vin la suta de zile-muncă, mai fac vin și din butucii pe care-i au în curte

ANCHETA NOASTRĂ

sau pe lotul ajutător, le place și lor vinul, mai ales că au vinuri la fel de bune ca cele de Nazarcea și de Murfatlar, dar îndeobște beau cu măsură, au grijă să le ajungă vinul pînă în primăvară și n-a fost văzut nici unul beat în curtea cooperativei agricole, căzut pe jos, așa cum s-a întîmplat cu I. N.

— Poate fi considerată beția o chestiune personală, așa cum susține contabilul șef I. N.? I-am întreat pe instructorul de partid Ion Colțatu.

— Bineînțeles că nu. Ce fel de problemă personală poate fi, cînd, din cauza beției, I. N. lipsește de la lucru cite două-trei zile? Ce-i drept, muncește după aceea o săptămîină zi și noapte ca să-și pună lucrările la punct. Totuși, Banca de stat Medgidia l-a penalizat de vreo două ori pentru întîzieri. Munca contabilului șef este o problemă care interesează întreaga unitate. Noi vom sta de vorbă cu el foarte, foarte serios, într-o ședință anume, îl vom ajuta să înțeleagă unde-l poate duce băutura.

Ședința s-a ținut a doua zi. I. N. și-a recunoscut greșeala, și-a luat angajamente. Pe I. N., colectivul l-a oprit la timp. Să sperăm că nu va mai face abuz de băuturi alcoolice, că va ști la al cîtelea pahar să se oprească.

De trei ori la dezalcoolizare

Ne aflăm în cabinetul de consultații al unei circumscripții sanitare rurale. Interlocutorul nostru este doctorul I. U. Ne interesăm despre educația sanitară în comună, despre ținerea de conferințe pe tema efectelor dăunătoare ale fumatului și ale abuzului de băuturi alcoolice.

— Nu, nu s-au ținut asemenea conferințe, mărturisește doctorul, iar educația sanitară a fost slabă la noi. Eu am lipsit un timp și nu s-a făcut nimic. Poate, de acum înainte...

— Unde ați fost plecat?

Intervine o pauză. Răspunsul se lasă așteptat. Totuși vine.

— Am fost la București, la dezalcoolizare. Pentru a treia oară. Firește, tocmai eu, care, ca medic, ar trebui să dau exemplu, să le vorbesc oamenilor despre alcoolismul cronic.

— Le-ați putea vorbi „pe viu”. Cunoașteți nemijlocit efectele alcoolismului, ați trecut de trei ori pe la dezalcoolizare. În ce constă cura?

— Este vorba de o tonificare a organismului, de vitaminizarea lui, și de o stricninizare a sistemului nervos. Medicamentul propriu-zis este Antalcolul. Totul ține trei pînă la șase săptămîni.

(Doctorul I. U. are 38 de ani, dar pare de 50. Din cauza beției, a fost mutat mereu, „aruncat” cum spun unii, dintr-un raion în altul, s-a discutat despre el și în ședințele comitetului

executiv al sfatului popular regional Dobrogea).

— Ce se poate întîmpla dacă individul reia băutura după dezintoxicare?

— Dacă o reia atîta timp cît substanța Antalcol persistă în organism, pot surveni accidente grave, șocul cardiac și altele.

— Înțeleg că, după dezintoxicare, cel mai recomandat lucru și singurul înțelept este ca individul să renunțe cu desăvîrșire la băutura.

— Nu e prea ușor, sînt atîtea tentații, te invită cineva într-o familie...

— Ați recomanda cuiva, ca doctor și ca om, să reia băutura în acest caz?

— Nu. Singura cale este renunțare totală, abstinenta. O performanță voinței.

— Vă urăm din tot sufletul s-izbutiți.

Doctorul I. U. ne conduce pînă la mașină, explicîndu-ne că în cazul lui nu este vorba de beție obișnuită, ci de o dipsomanie, tendință patologică de a consuma mari cantități de băuturi alcoolice.

— Totuși, leacul cel mai sigur nu este oare același?

— Ba da, același. Voința.

Localnicii nu cunoșteau termenul de dipsomanie. Ei ne-au relatat simplu — Alațăieri, doctorul nostru s-a îmbătat din nou. Abia întors de la dezalcoolizare!

Antalcolul ni-l dau alții. Voința sîntem dator să o dăm noi!

Deși oprit de doctor să bea, Ion Lungu din comuna Gura Vadului-Mizil se îmbată și-și bate nevasta.

— Doctore, iar am băut și pe nevastă-mea o doare... capul.

A Ș A D A R :

- La al cîtelea pahar trebuie să ne oprim?
- Este patima beției o problemă de ordin personal?
- Ce se face în comuna dumneavoastră pentru ca abuzul de băuturi alcoolice să nu cîștige adepti?

Iată întrebările pe care le adresăm cititorilor revistei „Albina” la deschiderea anchetei noastre sociale pe tema beției repetate și a urmărilor alcoolismului cronic.

NICOLAE CULCEA

CHEMAREA INIMI?!

Dacă Ana Ciolan, despre care s-a scris în „Albina”, va citi aceste rînduri, și aș dori din toată inima să le citească, să știe că le-a scris o „mamă” care a crescut 15 copii, dintre care unii sînt la rîndul lor părinți, iar trei, cei mai mici, sînt încă elevi de școală.

Am vrut să încep cu o dojană. O mamă care își părăsește copii și care nici nu vrea să mai știe de ei ar merita o lecție cit se poate de aspră. Dar

inima de mamă mă îndeamnă să cred că Ana Ciolan chiar dacă și-a părăsit soțul, dintr-o pornire neroadă, nu va uita niciodată că e mama a doi copii. De frămîntările ei sufletești nici nu mă îndoiesc. Poate că în chiar aceste clipe caută să prindă crimpele de amintiri. A trăit cu soțul ei timp de 12 ani. Au avut doi copii, mai întîi pe Ghiță, care acum e de 11 ani, apoi pe Ionică de 6 ani. Primul cuvînt pe care l-au rostit a fost „mamă”. Poate n-a uitat nici de ziua plecării cînd Ionică se ținea de haina ei rugînd-o cu lacrimi în ochi „nu pleca mamă”. Oare să-i fie dațul prefăcătoriei într-atît incit să nu-i scape nici o lacrimă la aceste aduceri aminte? Nu-mi vine a crede.

Ana Ciolan a făcut o mare erozie.

Altmînteri nici nu s-ar putea numi o faptă ea asta. Femeie de 35 de ani, mamă a doi copii să se încurce și pînă la urmă să fugă cu un copil de 18 ani. Colectivitatea o condamnă și pe bună dreptate. Se cere ca ea să fie obligată de lege să plătească pentru întreținerea copiilor, chiar dacă încă n-a divorțat. Oare să se fi închis toate căile pentru a readuce pe Ana Ciolan în sînul familiei? Eu cred că nu. Scopul atît soțul, Gheorghe Ciolan, cît și cunoștii și rudele ar trebui să încerce totul pentru ca cei doi copii să-și recopete mama, punîndu-i Anei în față legea omeniei, a bunului simț.

CUC ANICA comuna Ceanu Mare, raionul Tarda

PIELEA, VĂZUL, AUZUL

Dr. NICOLAE CSAKY
Institutul de Medicină Timișoara

Poate oare pielea să înlocuiască văzul și auzul? Întrebarea nu este nouă. Încercări sistematice, pentru a găsi un răspuns, nu s-au întreprins însă decât în ultimii ani, în urma dezvoltării impetuoză a tehnicii. Astfel, ideea unor asemenea experiențe a apărut din necesitatea de a stabili o comunicație cu muncitorii care se află în împrejurări ce nu permit folosirea undelor sonore și nici a semnalelor luminoase. Asemenea situații se ivesc la acei muncitori care lucrează cu motoare cu reacție, la care vocea nu poate ajunge nici măcar pe calea megafonelor sau a radioului din pricina zgomotului infernal de la locul de muncă, iar activitatea ce o depun nu permite observarea în permanență a unui semnal luminos. În aceste condiții singurul organ de simț accesibil rămâne pielea, care poate înregistra

semnalele sosite sub forma unor mici descărcări electrice.

În vederea efectuării unor asemenea experiențe, cercetătorii de la Lockheed-Georgia Company (S.U.A.) au trecut la fapte. Ei au fixat niște electrozi la baza a patru din degetele subiecților luați în studiu astfel că, în cazul trecerii unui curent electric muncitorul simte o pișcătură la baza unuia din degete. Fiind vorba de patru degete, se poate realiza un cod bazat pe patru semne (litere de cod) ceea ce permite doar comenzi foarte scurte. Variind durata curentului, s-a stabilit că, muncitorii pot deosebi trei și chiar patru stimuli ceea ce înseamnă, pentru toate cele patru degete, un număr de 12 sau 16 semnale. Continuând experiențele, s-a stabilit că subiecții pot, în același

timp, să diferențieze și trei grade de intensitate fără ca stimuli să devină dureroși. Combinând cele trei grade de intensitate cu durata pentru cele patru degete la care s-au fixat electrozii, se obține un cod cu 48 de semne. Fiecare semn putând să fie o literă sau o cifră, se pot alcătui mesaje la fel de complicate ca și în cazul comunicării directe prin viu grai.

După un antrenament de numai 12 ore unii indivizi din lotul experimental au reușit să „citească” 38 de cuvinte pe minut. Se crede că perfecționarea metodei va duce la creșterea nivelului de recepție până la 200 cuvinte pe minut (deci o convorbire normală) sau chiar până la 400—600 cuvinte pe minut. În acest ultim caz pielea se va dovedi un organ mai rapid decât auzul.

sfaturi practice

Petele de vin alb sau roșu de pe fețele deasă se scot înmuiându-le imediat în apă rece în care s-a adăugat puțină leșie. Se săpunește pata și se lasă până a doua zi, când se spală cu orice rufă. Chiar dacă la spălat pata nu iese complet, la fiert nu mai rămâne nimic. Petele de vin roșu se scot și cu sare de lămție.

De pe rochiile de orice stofă petele se scot cu un tampon în culoarea rochiei înmuiat în apă rece.

Petele de fructe trebuie scoase imediat ce s-au produs deoarece cu cât sînt mai proaspete cu atât ies mai ușor; dispar foarte repede cu apă călduță și săpun. Petele mai vechi se scot cu permanganat și acid oxalic în modul următor:

Se dizolvă o linguriță de acid oxalic (sare de măcriș) într-un pahar de apă și se pune să clocotească. Se înmoaie pata în soluție de permanganat bine colorat — rece — și apoi se înmoaie de mai multe ori în soluția de acid oxalic în momentul când clocotește. Se spală cu apă și săpun și se limpește în cit mai multe ape.

Dacă, după ce a fost astfel tratată, pata nu a dispărut complet, atunci încăudă de la limpezit se trece prin fum de pucioasă.

Pe mătase, aceste pete se scot cu un amestec, în cantitate egală, de alcool și apă caldă. Pe mătășurile albe, pata udă în apă rece se supune la fum de pucioasă și iese imediat, mai ales dacă este proaspătă.

Obiectele de porțelan se pot lipi cu un amestec format din 10 părți caseină, 3 părți var stins, 5 părți sodă de rufe, 4 părți sticlă solubilă (wasserglass) și apă până se obține o masă cleioasă. În unele cazuri se poate renunța la sodă și la sticlă solubilă.

Caseina se poate prepara din lapte acrit sau din brinză de vaci degresată. În acest scop, laptele acrit sau brinză se lasă să se filtreze printr-o pinză deasă, se spală bine cu apă (eventual și cu puțină sodă) și apoi se usucă.

Cleiu trebuie preparat numai înainte de folosire, deoarece el poate fi întrebuințat numai timp de 1 oră după preparare.

Monumentul lui Nicolae Grigorescu, ridicat în comuna sa natală Pitaru, raionul Titu, purtând următoarea inscripție:
„Nicolae Grigorescu — cel mai mare pictor al românilor, fiul lui Ion și al Ruxandrei Grigorescu, născut în această comună în anul 1838, mai 15”.

Monumentul a fost ridicat din inițiativa comitetului de partid și a sfatului popular comunal.

Muzicanți din Sikkim, în portul lor tradițional

CURIOZITĂȚI

Rața cu ouă de aur

De curind, un locuitor din Republica Populară Ungară, pe nume Lajos Kovacs din Madosca a cumpărat din piață o rață minunată. Când soția sa a desfăcut-o a găsit în ea o monedă grea de aur, purtând o inscripție ciudată.

Omul a dus moneda la muzeul din localitate, unde a fost identificată ca monedă turcească bătută în secolul al XV-lea. S-au efectuat imediat săpături în balta în care stătea de obicei rața cu pricina și s-au descoperit numeroase monede asemănătoare, ascunse, probabil, acolo de un ocupant turc în secolul al XVI-lea sau al XVII-lea.

Lajos Kovacs a primit recompensa ce se acordă de obicei, pentru descoperirea unui tezaur istoric. Într-un fel, pentru el rața a ouat într-adevăr ouă de aur.

Pamirul crește

În vestita Vale a morții, într-o regiune înaltă a Pamirului, bîntuie adeseori geruri cumplite, din care cauză nu pot trăi acolo nici oameni, nici animale. Recent, pe acest loc, arheologii au descoperit o așezare — tabăra unor oameni preistorici. În jurul vetrelor au fost găsite resturi de copaci, care cresc astăzi cu mult mai jos, pe pantele munților. Oamenii de știință au tras concluzia că Pamirul „crește” lent în înălțime. S-a calculat că în 10 000 de ani, el s-a înălțat cu circa 800 metri.

Plase din fir de păianjen

Celebrul explorator rus, Mikluho Maljai, care a trăit cîteva ani printre papuașii din Noua Guinee, povestește că băștinașii prindeau peștele cu plase din fir de păianjen.

Naturalistul englez Pratt a verificat această afirmație, care s-a dovedit justă. Papuașii atîrnă de copaci o urzeală specială pentru rețele. Păianjenii se instalează bucuroși pe ea și o acoperă cu fire. Dacă rețeaua țesută de păianjeni este desprinsă cu atenție, ea poate servi la pescuit, rezistînd la o greutate de 1/2 de kilogram.

● Marele fabulist rus I. A. Krilov se afla în vizită la niște cunoștințe. Cînd să se așeze oaspeții la masă, s-a constatat că sînt 13 persoane. Gazda, superstițioasă, se alarmă, dar scriitorul o liniștește număind:

— Nu vă necăjiți, doamna mea. Puteți considera că sîntem paisprezece: am să mă străduiesc să mă învîc cit doi...

● Un om, fiind pe punctul de a se îneca în mare, începu să ceară ajutor lui Dumnezeu.

— Dă din miini și ai să scapi! — auzi el un glas de sus.

Dar nu era Dumnezeu. Era mari-

narul de serviciu din echipa de salvare, care făcea plajă pe faleză.

● Marele savant Albert Einstein fu întrebat odată de către un reporter american cum își notează marile idei ce-i vin în minte: pe foi volante, într-un carnet, într-un registru sau în vreun fișier special?

Savantul se uită la carnetul în care reporterul lua note de zor și răspunse:

— Marile idei, cite imi vin, sînt

atît de puține, încît imi pot permite să le știu pe de rost.

● Milionarul bolnav către medicul său: — Dragă prietene, am hotărît să nu-ți mai plătesc onorariu pentru vizite. În loc de asta te-am trecut în testamentul meu. Vei primi o sumă importantă după moartea mea. Îți convine?

— Desigur. Numai că te rog fii bun și inapoiază-mi puțin rețeta. Am de făcut în ea o mică modificare.

A Ne C
do TE...

BELGIA

Printre statele din vestul Europei cu care țara noastră are bune relații diplomatice și comerciale se află și Belgia. Întinzându-și teritoriul pe țărmul Mării Nordului, Belgia se numără printre țările cu cel mai mare număr de suflete pe kilometrul pătrat — în medie 300 locuitori. Pe suprafața de 30 507 km² viețuiesc 9 290 000 locuitori. Nordul țării este populat de flamanzi, iar sudul de valoni. În cea mai mare parte, relieful țării este format dintr-o cîmpie joasă, apărată de apele mării prin diguri. Culturile de seamă sînt cerealele, sfecla de zahăr, hameiul. Spre sud-est poate fi întilnit masivul Ardeni care are o altitudine medie de 400 m. Principalele râuri Meuse și Escaut sînt folosite și drept căi de comunicație.

Economia Belgiei este dezvoltată. Industria cunoaște un puternic

avînt, țara situîndu-se pe un loc de frunte printre țările capitaliste dezvoltate. Cele mai importante bogății ale subsolului sînt zăcămintele de cărbune cocsificabil care împreună cu minereurile de fier, aduse din Franța și Luxemburg, alcătuiesc baza uneia din cele mai dezvoltate industrii — industria siderurgică. Alte ramuri industriale dezvoltate sînt: industria chimico-carboniferă, metalurgia neferoasă, construcțiile de mașini, industria electrotehnică, chimică, textilă și de prelucrare a petrolului importat.

Belgia este cunoscută, de asemenea, ca o țară cu agricultură intensivă, specializată în creșterea animalelor pentru carne și lapte.

În ultimii ani s-a înregistrat o intensificare a pătrunderii capitalului american în economia națională a țării.

În scopul coordonării politicii

economice, Belgia, alături de Olanda și Luxemburg, s-a organizat în Uniunea Economică Benelux. În 1949 Belgia aderă la N.A.T.O., în 1951 — la Uniunea europeană a cărbunului și oțelului, în 1954 — la Uniunea Europei Occidentale și în 1957 — la Piața comună.

Ca țară ce face parte din N.A.T.O., Belgia suportă din greu povara impusă de acest pact militar. Datorită acestui fapt, poporul belgian cere cu tot mai multă stăruință ca Belgia să urmeze calea retragerii din

N.A.T.O. Se pare însă că, cel puțin deocamdată, cercurile guvernante belgiene nu s-au hotărît încă să facă acest lucru.

În încheiere, amintim că Belgia se pronunță tot mai hotărît în ultima vreme pentru îmbunătățirea relațiilor dintre statele europene, pentru crearea unui sistem de securitate europeană, condiție de bază în vederea asigurării prăcii.

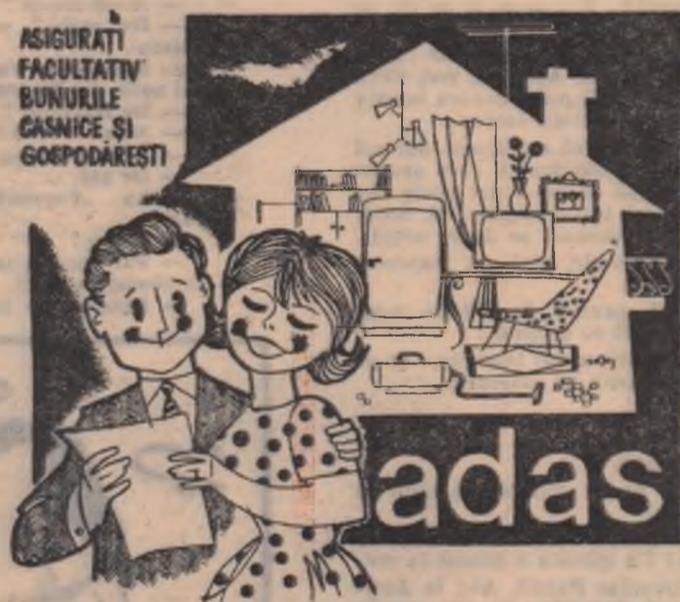
N. DENDRINO

Bibliotecari!

Librăria Cooperăției de consum „CARTEA PRIN POȘTA” din București, str. Serg. Nuțu Ion nr. 8—12, livrează cărți pentru biblioteci cu plata prin virament.

La cerere librăria trimite gratuit materiale de informare bibliografică.

ADMINISTRAȚIA ASIGURĂRIILOR DE STAT face cunoscut cetățenilor că pot asigura facultativ mobilierul, îmbrăcămintea și celelalte bunuri din gospodărie, obținînd despăgubiri în cazurile de daune.

În același contract este inclusă și asigurarea pentru unele accidente întimplite asiguratului sau soției sale, precum și asigurarea pentru cazurile de despăgubiri civile datorate de asiguratul locatar față de proprietar, pentru unele pagube la imobilul în care se află bunurile asigurate. Prima de asigurare este de numai 20 sau 30 de lei pe an pentru 10 000 de lei sumă asigurată.

5196 A.

„Uzina Cioranul” NĂDRAG RAIONUL LUGOJ-BANAT

produce și livrează unităților socialiste și cooperatiste pe bază de contracte produse de mare randament și calitate superioară ca:

- mașini de gătit „VESTA”
- sobe de încălzit cu combustibil solid,

Le puteți procura de la magazinul din localitate.

